

ГАЛИНА
ВДОВИЧЕНКО

36 і 6 КОТІВ-

ДЕТЕКТИВІВ

ГАЛИНА ВДОВИЧЕНКО

НАМАЛЮВАЛА
НАТАЛКА ГАЙДА

ВИДАВНИЦТВО СТАРОГО ЛЕВА
ЛЬВІВ – 2017

– Привіт! Ми знову в ефірі, і з вами я, Коментатор-Чорний кіт. Ми раді вітати вас у помешканні пані Крепової та її племінника Стаса. У тій самій квартирі на першому поверсі, де одного дощового вечора знайшли собі прихисток тридцять шість великих і шість маленьких котів! Нині тут відбувається щось геть несподіване...

Кіт зупинився на мить і повів далі:

– Зараз про все дізнаєтесь. А моя інтуїція підказує, що починається нова котяча історія. Відчуваю це від кінчиків вусів до хвоста. Присягаюся своїм коментаторським язиком! Щоб я загавкав, якщо це не так. Ми на порозі пригод, згадаєте мої слова!

Чорний кіт виголошував свою бурхливу промову, стискаючи в лапі пластмасовий мікрофон, що підозріло нагадував сітчасті бігуді пані Крепової – на них вона крутить своє

волосся, щоб бути гарною. Ніхто в кімнаті не звертав уваги на базікання Коментатора, але це його аніскільки не бентежило. Він почувався так, наче на нього скеровано телекамери і світло софітів, немовби він був у прямому ефірі популярного телешоу, і сотні тисяч глядачів дослухалися до його слів. Кіт торохкотів, не замовкаючи.

Тимчасом у кімнаті й справді відбувалося щось доволі дивне.

Шість котячих гуртів завзято дряпали кігтями шість дерев'яних дощок, схожих на кухонні стільнички пані Крепової. На таких вона зазвичай розкачувала з тіста свої знамениті булочки.

За цим дійством спостерігав зі свого крісла Стас. Сидів, склавши руки на грудях, зусібіч обліплений кошенятами. Малюки почувалися пречудово: Клаповух, Жабка-Сиволапка, Яків, Безжурний Кіт Гарольд Перший, Безжурний Кіт Гарольд Другий і найменший Круть, той, що з різними очима – жовтим і блакитним. Раз по раз, немов за командою, кошенята підводились і мінялися місцями. Щасливчик підлазив під Стасову долоню, заплющував очі й отримував свою порцію почухувань за вушком. Одначе Стасову увагу було прикуто до дорослих котів.

Підвальні коти дряпали найбільшу дошку. Хавчики мали свою. Кольорові – свою. І коти-танцюристи. І коти з сусідньої брами. Навіть жоржинки зтягли до себе на підвіконня плоский шматок дерева.

Що ж тут відбувалося?

Підвальні коти – так принаймні видавалося – бавилися у гру «Заграймо, браття, на бандурі». Ось завзято береться

до діла Кутузов, одноокий облізлий котяра-смугастик. Кільканадцять разів проводить по дереву розчепіреніми кігтями, видобуваючи скреготливі звуки – й відходить убік, поправивши пов'язку на одному оці й підморгуючи другим.

А ось і чубастик Голота: струсонувши кульчиком у дірявому вусі, щосили шарпає по дереву пазурами й переможно скидає вгору кулак. Майстер! Брати-забіяки Хук і Джеб беруться грати на дошці в чотири лапи. Не припиняючи своєї одвічної штовханини, копаються задніми лапами. Породиста

Баронеса, лиса кішка-сфінкс, улюблениця пані Крепової, неспішно наближається до інструмента. Озирається й, зібравши зморшки на чолі, просить їй допомогти. Хлопці ставлять дошку на ребро, підтримують вертикально, а Баронеса сідає як арфістка і грає, немов на арфі. Артистично торкається обох боків дошки самими кінчиками доглянутих кігтиків, залишаючи на поверхні ледь помітні рисочки. Розважливий Бубуляк стоїть поруч і, похитуючи головою, бурмоче: бу-бу-бу-бу-бу...

Коти-хавчики. А ось і вони. Схилилися над своєю дошкою, звівши голови докупи. Шість потилиць, шість спин, п'ять хвостів. Стривайте, а де ж шостий хвіст?.. Ага, ясно. Сордель не має хвоста! Вгодований безхвостик, схожий на сардельку, помітно погладшав останнім часом. Його опасисту спинку не сплутаєш із жодною іншою. Надто з тією, що світить ребрами й хребтом. Це Хавчик, повсякчас голодний Хавчик. Апетит у нього – будь здоров, він їсть за трьох, але як був худючим, так і залишився, незважаючи на регулярне віднедавна, збалансоване й повноцінне харчування. Дякувати милосердній пані Креповій!

Хто тут іще? Плямки Ковбасюка. Довгі вуса Шпондермена. Ля Сосис... Шкуряк... Увесь гурт хавчиків у зборі. Щось наче риють там, де дошка. Чи з неї їдять? Нічого ж до ладу не роздивишся за їхніми спинами!

Кольорові коти сновигають туди-сюди повз прихилену до стіни дошку. Один дряпне, другий шкрябне, третій поскородить. Сірий, Білий-Альбінос, Рудий... А Коментатор-Чорний кіт? Де він? Працює язиком. Походжає від одного гурту до іншого, не припиняючи базікати. Репортаж із місця події – ось його робота.

Жоржинки де? На острові Сардинія. Ні, не на тому, що в Італії, а на тому, що в кімнаті на вікні – вони своє підвіконня так називають. Сар-ди-нія! Дуже смачна назва. Коли її чують чи вимовляють, усі восьмеро аж облизуються маленькими рожевими язичками: Іветта, Лізетта, Мюзетта, Жанетта, Жоржетта, Кларетта... І Колетта з Маріеттою. Відкрили на Сардинії манікюрно-педикюрний кабінет, котячий салон краси, і дошка їм за пилочку для кігтиків править.

